

Bernardín Šmíd OFM

Zhod'me putá hriechu

V druhom čítaní sme počuli: „Bratia, obklopení takým oblakom svedkov, zhod'me všetku príťaž a hriech, ktorý nás opantáva a vytrvalo bežme v závode, ktorý máme pred sebou, s očami upretými na Ježiša, pôvodcu a zavŕšiteľa viery.“ Táto myšlienka ma zaujala. Podľa slov sv. Pavla tento svet nie je naším konečným cieľom. Nie sme tu preto, aby sme sa tu usadili. Tento svet, podľa apoštola Jána „leží v moci zla.“ Zabúdame na biblickú zvesť, že sme do tohto sveta boli vyhnaní z raja, že toto miesto je miesto vyhnanstva a tak sa máme na neho pozeráť. Možno nás mylí to, že i to vyhnanstvo je celkom pekné, že sa tu dá existovať. Prví ľudia, ktorí boli z raja vyhnaní, si plne uvedomovali, čo všetko stratili. My sme si tu zvykli, dokonca povieme: „to je naša vlasť“. Sv. Pavol nám radí, aby sme zhodili všetku príťaž a hriech, ktorý nás opantáva a vytrvalo bežali v závode, ktorý máme pred sebou. Hriech nás opantáva, robí nás neslobodnými. Tak ako sa plavec môže zapliesť do rias, tak sa duša môže na svojej ceste k Bohu zamotať do hriechu. Ide o celkovú zmenu životného štýlu. Správny kresťan praktizuje to najefektívnejšie bojové umenie: Zápas s hriechom a so sebou samým.

O Ježišovi počujeme, že: „On namiesto radosti, ktorá sa mu núkala, vzal na seba kríž, pohrdol potupou a sedí po pravici Božieho trónu.“ Kríž nie je len riešením našej hriešnej minulosti, ale je aj životným štýlom skutočných kresťanov. „Vezmi svoj kríž a nasleduj ma!“ „Zapri sám seba!“ Jedine v sile Kristovho kríža premáhame telo, svet i diabla. V kríži začíname svoj deň. Krížom sa žehnáme ráno, na obed i večer. Krížom značíme a žehnáme svoje telo, aby bolo poslušné Božiemu Duchu. V moci Kristovho Kríža sa dejú zázraky a uzdravenia. V moci Kristovho Kríža sú posadnutí oslobodzovaní od moci Diabla. V moci Kristovho Kríža sú ti v spovedi odpúšťané hriechy. V Kristov kríž si bol pokrstený. V jeho znamení sa deje premenenie na oltári. Ním žehnáme nové kresťanské manželstvo. Kňazstvo to je služba Kristovmu krížu. V moci Kristovho kríža prechádza človek z tohto sveta do večnosti. Svet sa chce vymaniť z Kristovho kríža, ale iná skutočná sloboda, ako sloboda skrze Kristov kríž, neexistuje. Odísť spod Kristovho kríža znamená upadnúť do poroby diabla.

„Myslite na toho, ktorý zniesol také protirečenie hriešnikov, aby ste neochabovali a neklesali na duchu.“ Myslite na Ježiša, ako sa choval, čo hovoril. Z tohto sveta si nič neprivlastnil. Bol chudobný a zároveň slobodný! Neobklopoval sa bohatstvom. Bol tak chudobný, že nemal kde hlavu skloniť. V dobrovoľnej chudobe je sloboda. On hovorí: „Dúfajte, Ja som premohol svet!“ „V boji proti hriechu ste ešte neodporovali až do

krvi.“ Apoštol Pavol nás vyzýva k zápasu s hriechom. Doslova hovorí o možnosti „odporovať hriechu až do krvi“. Táto myšlienka ma zaujala, pretože si uvedomujem, že aj v Božej Cirkvi sa vytráca vedomie, že hriech tu je preto, aby sme ho premáhali a nie preto aby sme s ním koketovali. V knihe Genezis sa Boh takto prihovára Kainovi, ktorý sa chystá zabiť svojho brata Ábela. „Prečo sa hneváš a prečo sa ti zamračila tvár? Či nie je to takto: Ak robíš dobre, môžeš sa vystríeť, ale ak dobre nerobíš, číha hriech pri dverách a sleduje ťa jeho žiadostivosť, a predsa ty ju máš ovládať?“ Tu sa nám naznačuje, že človek je pozvaný premôcť pukušiteľa.

Pokušenie obyčajne chápeme len ako zlo. Prichádza od zlého, ale v sile Ducha Svätého a sebazaprenia môžeme každé pukušenie premeniť, doslova urobiť prejavom lásky k Bohu a to tým, že ho premôžeme. Pretože v každom jednom pukušení je obsiahnutá aj otázka na lásku k Bohu: „Miluješ ma väčšmi ako toto?“ A každé premožené pukušenie je našou odpoveďou: „Pane, ty vieš všetko, ty vieš, že ťa milujem!“ Aj svätý František hovorí, že „každé prekonané pukušenie je akoby snubným prsteňom, ktorým sa Pán zasnuhuje s dušou svojho služobníka.“

Vždy budeme pukušaní: napr. u detí je to sladkosť, zmyselnosť u mladých, bohatstvo a kariéra pre ľudí stredného veku, moc a lakomstvo pre starých... Pokušenie nie je hriech. Nie je hriech, keď sa nám objaví v mysli. Hriechom sa stane až keď sa ním začneme zaoberať, väčšinou nás zvedie a zhršíme. Nie je teda dôvodom k strachu – odožeňme ho a choďme ďalej, ale nie je ani dôvodom na ospravedlňovanie sa z hriechu. Výhovorka typu „nemôžem za to, zvädzalo ma to...“ neobstojí. Pred Bohom sa takto hájila už Eva (...had ma ponúkol a ja som jedla... Gn 3,13) a Boh to neprijal.

My totiž nie sme povinní zhršíť. Nemôžeme zabrániť, aby nám nad hlavou lietali vtáci, nemusíme im však dovoliť, aby si v našich vlasoch urobili hniezdo. Sme zodpovední za to čo urobíme. Apoštol Jakub (1,14-15) píše, že každý kto je v pukušení, je zvädzaný vlastnou žiadostivosťou, ktorá ak je jej vyhovené, počne a porodí hriech. Satan zavolá do našej padlej prirodzenosti a žiadosti v nás sa rozozvučia. Že sa v nás objavia rôzne prirodzené túžby, to ešte nemusí byť zlé. Naše fyzické potreby a túžby sú dobré, krásne a majú byť naplnené, na to ich totiž Boh stvoril. Ale to sa deje vtedy, keď ich používame a usmerňujeme podľa správneho a krásneho cieľa, ktorý im dal Stvoriteľ. Vtedy môžeme skrze ne nádherne vychutnať život. Ak však začnú ony na popud zlého ovládať nás, stanú sa z nich zlé žiadosti, ktoré nás ničia. Ide teda o to, či oni ovládajú nás, alebo my ich.

Diego Velázquez (1599-1660)
Koronácia Panny Márie

*Veľký je Pán a hoden chvály
je v našom božom meste.
Dviha sa Jeho hora svätá,
celej zemi je pre radosť.
Veľbný Sion, hora na severe
je mestom nášho Kráľa.
Boh sídli v jeho pevnostiach
a zástitu mu robí.*

*Veď ako:
prišli vládcovia všelijakí
a spoločne sa vyrútili naň,
no pristúpili bližšie, užasli,
vo veľkom zmätku
utekali naspäť,
úľak ich pochytil
a bolesť ako rodičku,
ako keď vietor východný
nivočí lode taršisske.*

*Videli sme i počuli sme všetko
vo svätom meste
Hospodinovom,
ktoré On opevnil si naveky.*

*Uprostred Tvojej svätyně
na Tvoju priazeň myslíme,
ó Bože.*

*A Tvoja chvála
tak ako Tvoje meno
do všetkých končín zeme
preniká a Tvoja dľaň
je plná spravodlivosti.
Nuž raduje sa hora Sion
a všetky judské mestá
radujú sa pre Tvoje úmysly.*

*Obid'te Sion, obštúpte ho
a spočítajte všetky jeho veže,
pamätajte si jeho opevnenia,
prejdite jeho paláce!
Aby ste budúci
vedeli rozprávať,
že Hospodin je Bohom,
na veky večité je naším Bohom,
Pán,
ktorý nás i smrťou prevedie.*

Druhá kniha Žalmov. "Prebásnil Milan Rúfus"

Nemusíme veľa rozprávať, aké tragédie dokáže spôsobiť oheň. Oheň je však aj veľkým pomocníkom pre človeka a jeho život. Predovšetkým ako tepelný zdroj, ale aj ako súčasť rozličných technológií na spracovanie materiálov.

Ježiš vyhlásil: „Oheň som prišiel vrhnúť na zem; a čo chcem? Len aby už vzplanul!”

Ježišov oheň je obrazom Božej lásky, ktorú priniesol Ježiš na zem, aby zasiahla všetkých ľudí. Vzplanie na kríži a odtiaľ sa bude šíriť po celom svete. Avšak nie všetci sa nechajú zasiahnuť ohňom Božej lásky. A preto sa ľudia rozdelia na dve časti: tí, ktorí dovoľia, aby ich Božia láska „prečistila” a tí, ktorí budú tento oheň chcieť „zahasiť”. Ježiš pripomína, že rozdelenie nastane aj medzi pokrvnými príbuznými. Jednoducho bude to boj medzi láskou a nenávisťou, medzi mocou Božou a mocou sveta.

Keď v roku 64 vyhorela veľká časť Ríma, cisár Nero, aby odvrátil podozrenie, že on je podpaľačom, zvalil vinu na kresťanov. Začína prenasledovanie, na ktoré doplácajú smrťou aj sv. Peter a sv. Pavol. Mysliteľ Chesterton komentuje túto udalosť takto: „Tí, čo obvinili kresťanov, že podpálili Rím, boli ohováračmi, ale vystihli podstatu kresťanstva”. Lebo kresťania prvých storočí boli naozaj tými, ktorí zapalovali svet ohňom lásky, milosrdenstva a bojom proti zlu. V jeho plameňoch zhorelo otroctvo, zabíjanie malých detí, ľahostajnosť k slabým a chorým a veľa iných nemorálností. Nemôžeme sa čudovať, že pohanský svet sa bránil ohňu Kristovej lásky a postavil proti nemu oheň prenasledovania. Zasa iní pohania boli nadšení a stávali sa kresťanmi.

A ako je to s nami? Ježiš pripomína, že sa rozdelia aj rodiny. Zaiste je veľa rodín, kde sa bolestne prežíva náboženské rozdelenie medzi rodičmi a deťmi, medzi manželmi, medzi svokrovcami, zaťmi a nevestami. Je však aj dosť povzbudivých príkladov, kde príkladný kresťanský život v rodine dokázal aj iných priviesť ku Kristovi. Sú to napríklad pekné javy, keď kresťanský snúbenec ešte pred sobášom pomohol svojmu partnerovi spoznať Krista a silu jeho lásky.

Žiaľ, v našich rodinách sa často kvôli tzv. zdanlivému pokoji uzatvárajú „mierové zmluvy s hriechom”. Rodičia namiesto toho, aby zásadne odsúdili hriechy svojich detí, tak už od mala im postupne ustupujú, len aby bol pokoj, aby sa dieťa neurazilo, aby nerobilo ešte horšie. V dospelosti súhlasia aj s tým, keď ich deti rozbijú niekomu manželstvo. Podobne je to aj v otázkach čisto náboženských. Uzatvorí sa „mierová zmluva” s príbuznými aj kvôli tzv. náboženskému pokoji. Realizuje sa to tak, že aby bol pokoj v rodine, tak nábožný sa prispôsobí neveriacemu. Prestane navštevovať bohoslužby a žiť sviatostným životom.

Sv. Ignác z Loyoly raz svojim rehoľným bratom povedal: „Až vtedy sa začnem o vás skutočne obávať, keď ľudia prestanú napádať a znepokojovať Spoločenstvo. Bol by to znak, že sme pohodlní a neslúžime Bohu ako sa patrí”. Aj my musíme vedieť, že pokiaľ budeme žiť úprimne ako kresťania, čakajú nás rozličné príkoria a nepochopenia. Lebo to je znak, že žijeme Kristovým ohňom. Akonáhle ľudia nebudú pociťovať, že patríme Kristovi, keď nás budú dokonca chváliť, akí sme tolerantní, keď budú rozprávať, že si s nami veľmi dobre rozumejú, dokonca, že sme ich priatelia a keď to budú hovoriť predovšetkým neveriaci a ľahostajní vo viere, tak vedzme, že z Kristovho ohňa v nás zostal len popol.

Ježiš predvídal, že sa svet kvôli nemu rozdelí. Ale od nás pokrstených a pobirmovaných členov sv. Cirkvi očakáva, že budeme na jeho strane. Lebo len na tejto strane má život úplný zmysel.

Marian Šuráb

„Trpezlivosť je jadrom lásky k blížnemu, lebo bez trpezlivosti nejstuuje žiadna láska a bez lásky žiadna trpezlivosť. Kto vlastní cnosť trpezlivosti, má dokonalú lásku.“ Takto to sformulovala svätá Katarína Sienská. Naš pohľad by mal byť rovnaký.

Pre náš život je dôležité, aby sme dokázali kladne reagovať na prekvapenia života, na naše životné križovatky, na sny, ktoré sa nikdy nestanú skutočnosťou, na „náhody“, ktoré náhodami nie sú. Pre náš život je dôležité, aby sme sa cvičili a povzbudzovali k trpezlivosti - nás samých, ale i tých, ktorých stretávame.

Pre náš život je dôležité pochopiť, že Božie cesty nie sú vždy našimi cestami, a že jeho plány často protirečia naším.

Ďakujem ti za trpezlivosť so mnou a mojimi slabosťami a chybami. Ďakujem ti za pochopenie, že sa nevraciaš k minulosti a nechceš viac rozvíriť bolestné spomienky.

Ďakujem ti, že chápeš trpezlivosť ako čosi viac než len čakanie a nevyšmavosť. Trpezlivosť je alfa a omega v ľudských vzťahoch.

Nadalej prajem tebe, ale i sebe veľa trpezlivosti, lebo ona je jadrom lásky.

Adalbert L. Balling „Ďakujem“

Sväté omše v 20. týždni cezročného obdobia - (C)

19.VIII. pondelok

18.00 Za † Mariána Novotu a rodičov

20.VIII. utorok

08.00 Za † Lýdiu Bednáríkovú a rodičov

21.VIII. streda

18.00 *nebude*

22.VIII. štvrtok

18.00 Za † Ignáca Ježovíta, brata Jána a rodičov

23.VIII. piatok

18.00 Za † Matúša a Veroniku Kulifajových a syna Ladislava

24.VIII. sobota

08.00 Za † Vojtecha a Veroniku Uhlárových

Upratovanie kostola č.d. 176-202

25.VIII. 21. nedeľa v cezročnom období

08.00 Za † Jozefa Klimu a rodičov

Lektori: Blahová M., Macáková E.

10.00 Za farníkov

Lektori: Kuric M., Polakovič Peter.

14.00 Posvätný ruženec a litánie

Liturgický kalendár

19.VIII. pondelok	sv.Ján Eudes, kňaz
20.VIII. utorok	sv. Bernard, opát a učiteľ Cirkvi
21.VIII. streda	sv. Pius X., pápež
22.VIII. štvrtok	Panna Mária Kráľovná
23.VIII. piatok	sv. Ružena Limská, panna
24.VIII. sobota	sv.Bartolomej, apoštol - sviatok

Svätý Cyril Jeruzalemský

Ostaňte vo svetle

Keď svätý Cyril prirovnal ponorenie pri krste s uložením Krista do hrobu, jeho slová mali osobitný význam. Kázal totiž pri skutočnom Kristovom hrobe, keď nazval krst „sviatostným znakom Kristovho utrpenia“. Pri krste netrpíme, ale mysticky máme podiel na Ježišovom utrpení.

Potom vás priviedli k svätému kúpeľu božského krstu, ako keď Krista niesli z kríža do hrobu. A každého z vás sa opýtali, či veríte v meno Otca i Syna i Ducha Svätého. Urobili ste toto spásonosné vyznanie a trikrát ste zostúpili do vody a opäť ste vystúpili. To symbolicky naznačuje Kristove tri dni v hrobe. Keď nás Spasiteľ strávil tri dni a tri noci v zemi, tak ste aj pri prvom vynorení sa z vody predstavovali prvý Kristov deň v zemi a svojím ponorením ste napodobili noc. V noci nikto nič nevidí, ale cez deň ostávame vo svetle. Vaše zostúpenie bolo teda ako noc: nič ste nevideli. Keď ste však vystúpili, boli ste ako vo dne. V tej istej chvíli ste zomreli a narodili sa. Voda spásy bola pre vás hrobom i matkou. A to, čo Šalamún povedal o iných, platí aj pre vás. Povedal, že je „čas narodiť sa a čas zomrieť“ (Kaz 3, 2). Vo vašom prípade je však poriadok opačný: bol čas zomrieť a čas narodiť sa. Uskutočnilo sa to v jednej chvíli. Vaše narodenie sa udialo v rovnakom čase ako vaša smrť.

Aká zvláštna a nepochopiteľná vec! Nezomreli sme naozaj. Neboli sme naozaj pochovaní. Neboli sme naozaj ukrižovaní a nevstali sme z mŕtvych. Symbolicky sme to napodobňovali - naša spása je však skutočnosť! Kristus bol naozaj ukrižovaný a naozaj bol pochovaný a naozaj vstal z mŕtvych. A to všetko udelil nám, aby sme my, ktorý máme podiel na jeho utrpení napodobňovaním, mohli získať spásu v skutočnosti.

Ó nesmierna láskavosť! Kristus prijal klince do svojich nepoškvrnených rúk a nôh a nesmierne trpel. Zadarmo mi dáva spásu bez bolesti alebo námahy, a to tak, že mám podiel na jeho utrpení.

Nech sa teda nikto nedomnieva, že krst poskytuje len odpustenie hriechov a milosť Božieho synovstva ako Jánov krst, ktorý poskytoval len odpustenie hriechov. Nie, teraz veľmi dobre vieme, že krst nás nielen očisťuje od hriechov a dáva nám dar Ducha Svätého, ale je aj sviatosťným znakom Kristovho utrpenia. Z tohto dôvodu Pavol nahlas volal: „Alebo neviete, že všetci, čo sme boli pokrstení v Kristovi Ježišovi, v jeho smrť“ sme boli pokrstení? Krstom sme teda s ním boli pochovaní v smrť (Rim 6, 3 - 4). Tieto slová povedal tým, čo si mysleli, že krst nám odpúšťa hriechy a stávame sa Božími synmi a dcérami, ale nevedeli, že napodobňovaním majú podiel aj na skutočnom Kristovom utrpení.

Myšlienky k modlitbe

Nezomreli sme naozaj. Neboli sme naozaj pochovaní. Neboli sme naozaj ukrižovaní a nevstali sme z mŕtvych. Symbolicky sme to napodobňovali - ale naša spása je skutočnosť!

Kristus prijal klince do svojich nepoškvrnených rúk a nôh a nesmierne trpel. Zadarmo mi dáva spásu bez bolesti alebo námahy, a to tak, že mám podiel na jeho utrpení.

Kresťanský život je spojený s utrpením, čím prežívame svoj krst.

Naučte sa to naspamäť

Voda spásy bola vašim hrobom i vašou matkou.

Námety na konanie

Mať podiel na Božom živote znamená, že musíme mať aj podiel na kríži Bohočloveka. Aký je náš postoj voči ťažkostiam, s ktorými sa stretávame? Dostali sme milosť znášať ťažkosti; musíme s ňou ešte viac spolupracovať. Musíme sa naučiť prijať kríž, ako to urobil Ježiš.

Scott Hahn a Mike Aquilina „Žit' tajomstvá“

Vy budete nariekať a plakať, a svet sa bude radovať

(Jn 16, 16 - 20)

Každé lúčenie spôsobuje smútok, a hlavne vtedy, keď je definitívne. Smútok neprináša len túto negatívnu stránku, ale aj pozitívnu. Radosť z návratu domov. Radosť, ktorú pociťujeme už tu na zemi skrze pôsobenia Ducha Svätého. Táto vnútorná premena sa nedeje prirodzenou zákonitnosťou ani nejakou náhodou. Je tu ručiteľ tejto radosti, Boží Syn.

Radosti sveta sú neobyčajne intenzívne a je veľmi ťažké niekedy sa pred ich príťažlivosťou uchrániť. V každom období dejín je človeku ponúknuté „panem at circenses“, chlieb a hry. Lenže komu stačí iba táto obmedzená, konečná radosť? Radosť len s konečným zmyslom?

V úseku prirodzených radostí Boh ukazuje, aký je svet narušený hriechom. Kristus ponúka niečo viac - radosť, ktorú vám nikto nevezme. A ponúka aj cestu a návod na život. Ježiš hovorí učeníkom, že tento dar radosti nezávisí od človeka. Či nám ho ľudia dajú, alebo zoberú. Je to dar.

Týmto prirodzeným smútkom Kristov učeník musí prejsť. Lebo tento smútok upevňuje a vovádza k svetlu. Abrahám plakal nad zomrelou Sárrou. Dávid plakal nad zabitým Jonatánom. Jób plače v nemoci a opustenosti. Ježiš zaplakal pri hrobe Lazára. Sú to odôvodnené a dočasné slzy.

Najväčším dôvodom smútku je vedomie vlastnej slabosti a viny a zlé rozhodnutie nechcieť byť svätým.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

Príbeh na uzdravenie duše

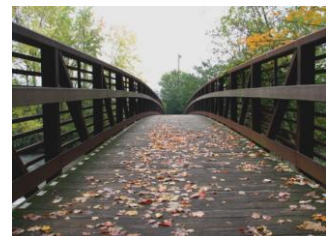
MOST

Nie je to tak dávno, čo mali dvaja bratia, ktorí žili na dvoch susedných statkoch, spor. Bol to prvý vážny problém po štyridsiatich rokoch, keď bok po boku obrábali pole, navzájom si požičiavali náradia a delili sa o úrodu a majetok. Všetko začalo malým nedorozumením, vec však narastala, až vyústila do horúcej výmeny slov, po ktorej nastali týždne ticha.

Raz ráno niekto zaklopal na dvere staršieho brata Luisa. Keď otvoril dvere, uvidel muža so stolárskym náradím.

„Hľadám na niekoľko dní prácu,“ povedal cudzinec, „možno potrebujete na statku urobiť nejaké drobné úpravy a mohol by som vám s tým pomôcť...“

„Áno,“ povedal starší brat, „mám pre vás prácu. Pozrite sa na druhú stranu potoka. Na statku tam žije môj sused, je to dobrý človek, vlastne je to môj mladší brat. Až do minulého týždňa sa medzi našimi statkami rozprestierala

lúka, no brat odviezol koryto potoka, ktorý teraz tečie medzi nami. Urobil to, aby ma nahneval, no ja mu urobím ešte väčšiu naničhodnosť. Vidíte veďa stodoly tú kopu dreva? Chceme, aby ste postavili plot vysoký dva metre: už svojho brata nechcem nikdy vidieť.“

Stolár mu odpovedal:

„Myslím, že situáciu rozumiem.“ I starší brat pomohol stolárovi zhromaždiť potrebný materiál a na zvyšok dňa sa s rodinou zo statku vzdialil, aby v dedine nakúpil potraviny. Za súmraku, keď sa vrátil, mal už stolár prácu hotovú.

Statkár zostal stáť s očami naširoko roztvorenými a s ústami dokorán. Nestál tam nijaký dvojmetrový plot. Na jeho mieste sa cez potok tiahol most, ktorý spájal oba statky. Bola to jemná práca s doskami, ktoré dokonale zapadali, a zabradlím.

V tom okamihu vyšiel zo svojho statku sused, mladší brat, Luisa objal a povedal:

„Ty si ale chlap! Postavil si most po tom, čo som ti povedal a urobil...!“

Bratia sa uzmierovali, keď vtom zbadali stolára, ako zbiera náradie.

„Počkaj, pobudni tu ešte niekoľko dní, mám pre teba veľa úloh,“ povedal starší brat stolárovi.

„Rád by som zostal,“ odpovedal stolár, „no musím ešte postaviť veľa mostov.“

- Je pre mňa ľahké postaviť plot medzi sebou a osobami, ktoré mi prekážajú...

- Sám by som sa mohol stať stolárom a stavať s ľuďmi mosty...

- Niekedy potrebujeme niekoho, prostredníka, stolára, kto nám pomôže postaviť most k druhým ľuďom...

José Carlos Bermejo „Ďalšie príbehy na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Vina a trest

Odpradávná ľudia premýšľali o vine a treste. Jestvuje nejaký súvis medzi tým, čo sme v živote urobili, a tým, čo nás v živote stretá? Je to otázka, ktorá sa stáva pre myslenie človeka skutočným krížom a trápením — najmä keď vidíme nevinných trpieť a zlých prekvítať, keď vidíme, ako zločin triumfuje a ako ten, kto už oľutoval svoj čin, trpí viac, než si podľa nás zaslúžil.

Nejde len o jednotlivca, ale aj o celé národy. Prekvitajúce národy sú v jednej chvíli zrazené na zem zbraňou nepriateľa. Historické udalosti nám niekedy pripadajú ako náhodná hra síl, ktoré najprv stavajú a potom všetko zrútiť.

V evanjeliu o zničení Jeruzalema sa hovorí o vine a treste. Pritom Ježiš nad Jeruzalemom plakal. Plakal iba dva razy — pri Lazárovom hrobe a teraz. Z histórie vieme, že Jeruzalem bol roku 70 po Kristovi strašne zničený a zrúcaný, pretože nepoznal svoj čas, keď ho Boh oslovoval a prichádzal k nemu.

Ježišov plač a Ježišovo strašné slovo o treste nás núti zamyslieť sa. Nasleduje za každým hriechom v našom živote trest? A je každé utrpenie trestom za náš hriech? Kto nám dá na to odpoveď?

Niekedy sa zdá, že hriech a trest jasne súvisia. Nieкто sa vrhne na alkohol, nedbajúc na piaty príkaz, a zničí si za pár rokov zdravie. Nieкто sa vrhne do hriechu nečistoty a privolá si rôzne choroby. To všetko je trest. Nieкто ťažko ublíži druhému a dostane sa do väzenia. I to je zjavný trest, ktorý si sám zavínol.

Ale je každé utrpenie trestom? Apoštoli sa častejšie pýtali Ježiša, ako súvisí v tomto živote vina s trestom. Stretli slepého a chceli vedieť, či je to trest za jeho osobný hriech,

alebo je to trest za hriech jeho rodičov.

Pán na tieto otázky nerád odpovedal. Sú tajomstvá, ktoré nerád odkrýval. Nechcel hovoriť o tom, či bude viac ľudí spasených alebo zatratených. Nechcel hovoriť o tom, kedy bude posledný súd. Takisto nechcel povedať, či vina a trest bezprostredne súvisia. Iba povzbudzoval apoštolov, aby si nejakou vinou a hriechom nepripravili trpký život. Vzťah hriechu a utrpenia ostáva pre nás tajomstvom.

Jedno je však isté. Nie každé utrpenie, ktoré nás v živote stihne, je trestom. Pri uzdravení slepého od narodenia Ježiš jasne povedal, že nezehrešil ani on, ani jeho rodičia, ale sa majú na ňom zjaviť Božie skutky. Tie isté, ale neslýchane väčšie Božie skutky sa mali zjaviť v Ježišom utrpení. Veď sám Ježiš trpel! Trpel za nás. A nás tiež vyzýva, aby sme obetovali svoje utrpenia jeden za druhého a pripájali ich k jeho utrpeniu. Tým, čo majú radi Boha, všetko sa obracia na dobro. Utrpenie, i to najťažšie, môže byť liekom, ktorý duchovne uzdravuje a môže nás očistiť.

Jedno utrpenie je však určite trestom - zatratenie. Ale to je trest, ktorý si zvolí a spôsobí sám človek. Zmysel ostatného utrpenia sa nám odkryje až na konci svetovej drámy, keď sa nás dotkne svetlo Božej tváre.

Čo platí o jednotlivcoch, to platí aj pre celé národy. Niekedy je zjavné, že ich stihal trest za hriechy. Žiaľ, ešte nik sa nezaoberal svetovými dejinami z tohto hľadiska. Inokedy zas nevinné národy vykupujú ľudstvo. I v utrpení sme povolaní za Kristových spolupracovníkov. Prečítajte si na túto tému listy sv. Pavla - aké spojenie s Kristom videl vo svojom utrpení pre jeho meno!

Pšeničné zrno...

„Niektorí z tých, čo sa cez sviatky prišli klaňať Bohu, boli Gréci. Pristúpili k Filipovi... a prosili ho: ‚Pane, chceli by sme vidieť Ježiša!‘ (Jn 12, 20-21)

Nebolo zriedkavosťou, že na veľké sviatky prichádzali do Jeruzalema spolu so Židmi z diaspory, čiže z celého sveta, aj mnohí takzvaní bohoboční alebo prozeliti. Boli to pohania rozličných národov, ktorí pocítili úctu k Bohu Izraela a chceli sa utvrdiť vo viere v neho. Takto sa dostali do Jeruzalema aj Gréci, ktorých spomína evanjelium. Títo Gréci sa možno už predtým dozvedeli o Ježišovi. Načo by ho boli chceli ináč vidieť? Možno vedeli, že mu hrozí nebezpečenstvo. Možno mu chceli povedať, že Atény by ho vďačne prijali. Atény zabili len jedného zo svojich učiteľov - Sokrata - a nikdy to neprestali ľutovať. Izrael stále zabíjal prorokov.

Ježiš však nie je len Učiteľ a Zákonodarca. Nechce byť ani Platónom, ani Sokratom. Jeho cieľom je nielen učiť ľudí, ale vlastným životom ich zachrániť - dať život za mnohých. On neprišiel doplniť náuku filozofov, ale obnoviť celý život od základov.

„Ježiš im odpovedal: ‚Nadišla hodina, aby bol Syn človeka oslávený. Veru, veru, hovorím vám: Ak pšeničné zrno nepadne do zeme a neodumrie, ostane samo. Ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu.‘ (Jn 12, 23-24)

Ježiš prispôbil výklad svojho poslania duchu Grékov a uviedol príklad z prírody. Už predtým hovoril o zrne, čo padá do dobrej pôdy alebo na skalu. Teraz však hovorí, že on sám je tým zrnom. Ale vystihne pritom novú zvláštnosť - až keď zrno odumrie, prináša úrodu. Jeho život až smrťou nadobudne skutočný vplyv a prinesie nesmrteľné ovocie.

Pochopili to? Šavol o nejaký čas prežije osobne, čo pre neho znamená Ježišov kríž: „Ďakujem tomu, ktorý ma posilnil, Kristovi Ježišovi, nášmu Pánovi, že ma uznal za verného a zveril mi službu, hoci som bol predtým rúhač...“ (1 Tim 1, 12-13).

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku